

Carta do Prelado (decembro de 2015)

Mons. Xavier Echevarría insta na súa carta a prepararse para celebrar o Nadal, unha festa cuxa preparación desvela "o desexo de ben que habita no máis profundo do corazón humano".

02-12-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Comezamos o Advento, con estas semanas ditosas e impacientes de

preparación para o Nadal. Unha vez máis, acoden á miña memoria palabras de san Xosemaría, nos últimos meses do seu camiñar terreo, á mantenta desta gran solemnidade cristiá. Ao contemplar os plans redentores de Deus, patentes xa en Belén e en Nazaret, movíanos a considerar que ***Deus ensínanos a abandonarnos por completo. Mirade cal é o ambiente, onde Cristo nace. Todo alí insístenos nesta entrega sen condicións (...).***

Sería suficiente lembrar aquelas escenas, para que os homes enchésemosnos de vergoña e de santos e eficaces propósitos. Hai que embeberse desta lóxica nova, que inaugurou Divos baixando á terra. En Belén ningún se reserva nada. Alí non se ouve falar da miña honra, nin do meu tempo, nin do meu traballo, nin das miñas ideas, nin dos meus gustos, nin do meu diñeiro. Alí colócase

todo ao servizo do grandioso xogo de Deus coa humanidade, que é a Redención. Rendida a nosa soberbia, declaremos ao Señor con todo o amor dun fillo: ego servus tuus, ego servus tuus, et fílius ancillæ o teuæ(Sal115, 16): eu son o teu servo, eu son o teu servo, o fillo da túa escrava, María: ensíname a servirche[1].

Este amor infinito de Deus pola humanidade volve presentarse especialmente tamén no *Ano da misericordia*, que o Papa inaugurará o próximo día 8, solemnidade da Inmaculada. Apertemos o paso nestes últimos días, para que a apertura da Porta Santa, símbolo da indulxencia divina, atópenos ben preparados para acoller nos nosos corazóns tantos dons de Deus. Imitemos a devoción e necesidade con que san Xosemaría, desde moi nova, refuxiábase no amor e a

proximidade de Deus coas súas criaturas.

A encarnación e o nacemento de Cristo acenden unha gran luz sobre o destino da humanidade, convocada á unión máis estreita con Deus. A institución familiar, en cuxo seo decidiu nacer o Señor, móstranos un claro reflexo da íntima comunión do tres Persoas da Santísima Trindade, na unidade dun só Deus verdadeiro. San Pablo afirma que de Deus Pai *toma nome toda familia nos ceos e na terra*[2]. A Trindade Santa alzar como o Modelo sublime da unión que ha de reinar entre os homes, tamén en cada un dos fogares. Para facilitarnos e animarnos a coidar esa unión, decidiu abrírnos coa Sacra Familia de Belén unha senda concreta pola que andar a diario. Non vos resulta admirable a tenrura de Deus cos seus fillos? Podía revelarse de mil maneiras distintas, pero elixiu aquela que resalta con

máis relevo a tenrura do seu Corazón. Como afirma o libro dos Proverbios, xa desde antes da creación a Sabedoría divina se *deleitaba día a día, xogando ante El en todo momento, xogando co orbe da terra, e deleitábame cos fillos dos homes* [3].

A luz do nacemento de Xesús leva consigo a forza de disipar as tebras deste mundo noso, que de tantos modos pugna por afastarse de Deus. Lémbraños o resplandor anunciado polo profeta, que nada nin ninguén será capaz de escurecer: *o pobo que camiñaba en tebras viu unha gran luz; aos que habitaban en terra de sombras de morte, brilloulles unha luz* [4]. Esa luminaria continúa resplandecendo agora con toda a súa bondade, aínda no medio dos acontecementos luctuosos que se producen en tantas partes do mundo, como lamentamos recentemente. Ilumínanos coa mesma claridade

diáfana que alumou a noite de Belén
fai dous mil anos. A liturxia da Noite
Santa fáinolo particularmente
presente cada ano co Nadal,
outorgándonos paz e serenidade
mesmo nos momentos que poidan
parecer máis escuros. **A presenza do
Señor no medio do seu pobo -**
predicaba o Papa Francisco- **libera
do peso da derrota e da tristeza da
escravitude, e instaura o gozo e a
alegría.**

**Tamén nós, nesta noite bendita,
viñemos á casa de Deus
atravesando as tebras que
envolven a terra, guiados pola
chama da fe que ilumina os nosos
pasos e animados pola esperanza
de atopar a "luz grande". Abrindo
o noso corazón, temos tamén nós a
posibilidade de contemplar o
milagre dese neno-sol que, vindo
do alto, ilumina o horizonte [5].**

Fillas e fillos meus: o Nadal, verdadeira festa da alegría, constitúe unha invitación precisa a adorar a Deus e a darlle grazas pola súa benevolencia. Os milleiros de persoas que nos alimentamos do espírito da Obra, desexamos -como afirmaba o noso Pai nunha meditación predicada con motivo destas festas- ***representar a toda a humanidade. Estamos seguros de que (...) en todas as partes do mundo -tamén nalgún sitio onde se persegue á Igrexa-, habrá irmás e irmáns vosos sentíndose representantes de todos os homes, e dicíndolle ao Señor: sabemos que naciches hoxe. Vímosche a adorar en nome de todas as criaturas: veníte, adorémus; porque estas palabras son unha resposta da Igrexa Santa a aquel clamor dos anxos que se ouviu no mundo rompendo o silencio do séculos***[6].

Bieito XVI sinalaba fai dez anos que, nestas festas, tanto a liturxia como a piedade popular recorren a símbolos que nos fan máis patente o significado do Nadal. A luz e os adornos evocan o desexo de ben que habita no máis profundo do corazón humano: «A luz do ben que vence ao mal, do amor que supera o odio, da vida que derrota á morte» [7]. Por iso, «ao ver as rúas e as prazas das cidades adornadas con luces brillantes, lembremos que estas luces nos remiten a outra luz, invisible para os ollos, pero non para o corazón. Mentres as admiramos, mentres acendemos as velas nas igrexas ou a iluminación do belén e da árbore de Nadal nas nosas casas, a nosa alma debe abrirse á verdadeira luz espiritual traída a todos os homes de boa vontade. O Deus connosco, nacido en Belén da Virxe María, é a Estrela da nosa vida» [8].

Esforcémonos para que os detalles externos que adornan o Nadal nos fogares e noutros moitos sitios non se reduzan a producir **luces de bengala**[\[9\]](#), senón que sexan medios que nos faciliten acoller máis xenerosamente a Xesús. Coa nosa conduta, axudemos a que moitas persoas tomen conciencia do que significa esta Noite Santa, para que todos comportémonos como bos fillos de Deus.

Á Virxe, con san José, contemplámola coidando a Xesús recentemente nacido na pobre gruta que os aloxou en Belén. O costume de instalar o Nacemento supón un magnífico recordatorio de que o Verbo divino ha posto a súa morada entre nós [\[10\]](#). «O belén é expresión da nosa espera, que Divos achégase a nós, que Cristo se achega a nós, pero tamén é expresión da acción de grazas a Aquele que decidiu compartir a nosa

condición humana, na pobreza e na sinxeleza» [11].

Non deixemos que se descoide esta usanza nos fogares cristiáns.

Comecemos por colocalo con sincero agarimo nas nosas casas -polo menos, as figuras centrais- e de recomendar esta decisión aos amigos e coñecidos. Moitos de nós lembramos a ilusión con que, de pequenos, puñamos o Nacemento, axudados quizá polos nosos pais e irmáns maiores. Tamén o noso Fundador gozábase rememorando aqueles momentos; efectivamente, xa transcorreran moitos anos desde a súa infancia, cando escribiu:

Devoción de Nadal. -Non me sorrío cando véxoche compor as montañas de cortiza do Nacemento e colocar as inxenuas figuras de barro ao redor do Portal. -Nunca me pareciches máis home que agora, que pareces un neno[12].

Na gruta de Belén tócanse o ceo e a terra, porque alí naceu o Creador do mundo, o Redentor dos homes. Desde ese lugar difúndese unha claridade que é para todos os tempos; tamén para o noso, tan necesitado desta orientación divina. Ao prepararnos ***para celebrar de novo a vinda do Señor, e ao considerar que a súa alegría é estar cos fillos dos homes, encher de esperanza: Deus prope est, o Señor achégase sempre a nós, permanece en todo momento ao noso lado***[13].

Termino cunhas palabras do Romano Pontífice, que nos convidan á confianza en Deus e ao optimismo sobrenatural. Falando do Nadal, proponnos algúns interrogantes: **Como acollemos a tenrura de Deus? Déixome alcanzar por El, déixome abrazar por El, ou lle impido que se achegue? (...). O máis importante non é buscalo, senón deixar que sexa El quen me**

**busque, quen me atope e
acariñeme con agarimo. Esta é a
pregunta que o Neno nos fai coa
súa soa presenza: permito a Deus
que me queira? [14].**

Como ben comprendedes, non podo
concluir estas liñas, sen volver
agradecer as oracións coas que me
acompañastes durante os días de
estancia na Clínica Universidade de
Navarra. Sentínme moi sostido por
todas e por todos. Seguíde unidos ás
miñas intencións, que se resumen en
pedir pola Igrexa e o Papa, por vós e
vós, polo mundo enteiro, para que
alcance a tranquilidade e a orde que
Cristo, *Príncipe da paz*[15], veu a
traer á terra.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Pamplona, 1 de decembro de 2015.

[1] San Xosemaría, *Carta 14-II-1974*, n. 2.

[2] *Ef* 3, 15.

[3] *Prv* 8, 30-31.

[4] *Is* 9, 1.

[5] Papa Francisco, Homilía, 24-XII-2014.

[6] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1968.

[7] Benedito XVI, Discurso na audiencia xeral, 21-XII-2005.

[8] *Ibid.*

[9] San Xosemaría, *Camiño*, n. 247.

[10] Cfr. *Jn* 1, 14.

[11] Benedito XVI, Discurso na audiencia xeral, 22-XII-2010.

[12] San Xosemaría, *Camiño*, n. 557.

[13] San Xosemaría, Carta de felicitación polo Nadal, decembro de 1968.

[14] Papa Francisco, Homilía, 24-XII-2014.

[15] *Is* 9, 5.

Foto: Joel Montes de Oca (Flickr, Creative Commons)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-
de-2015/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-de-2015/) (22-02-2026)